

האיירה פניך על עבודך

יוצא לאור ע"י

מערכת בדסלב

להאיר הנשמה של מבקשי השם
באורו הברור של רביה"ק
רבי נחמן מברסלב ז"ע

שנת תשפ"ג

חג השבועות

התורה ככתבם וכלשונם. הלוואי שנזכה כמה שיותר, אבל בכל נושא שהוא, אם זה בשמירת שבת, אם זה בהנחת תפילין או בשאר עבודות, עלינו לזכור את נקודת המרכז שעליה נבנית כל עבודתנו, והיא - שעל מצוות אלו נצטוונו מאת הבורא ית', והיא הראשית, העיקר והבסיס לכל!

ר' חצקל-שמש עדיין לא הבין: תאמר לי ר' יענקל-עובד, איני מבין מה אתה רוצה לחדש. וכי אנו לא יודעים שיש איסור עשיית מלאכה ביום טוב? מה אתה מנסה לחדש? לכולנו ברור שאסור לעשות מלאכה, אבל **אנו רוצים לזכות למשהו 'מיוחד' ומעבר לפשוט!** שפיר א דערהויבקיטי ביי די אקדמות... להתחדש בלימוד התורה בהתמדה...

ר' יענקל-עובד עצם את עיניו, ופנה לעבר היושבים סביב השולחן: שמעו נא רבותי את המילים שאמר כעת ר' חצקל שמש, בוא ננסה יחד להבין וללמוד על עומק טענתו, ובהזדווגותם להבין למה התכוונתי.

אם נהיה כנים עם עצמינו ניווכח שמאחורי **רצון טוב זה להתעסק בעבודות 'מיוחדות', מסתתרת לה הרגשה** שהמצוות והאיסורים הפשוטים עליהם נצטוונו בתורה וההלכות היבשות שבש"ע הם משהו יבש ובסיסי שאנו אמורים לצאת בזה ידי חובתנו ותו לא! צו יוצא זיין, ולכן אנו רואים את החשיבות ומחפשים את החיות בעבודות ו'אורות' גדולות ונשגבות, ובדיוק בנקודה זו עלינו לקבל את התורה, שהרי ביום קבלת התורה עסקינו, ולרשע מלבנו הרגשה פסולה זו, שהרי התורה הקדושה אותה קיבלנו ביום זה, היא זו שמצווה אותנו שלא לעשות מלאכה ביום זה, ואין יותר 'מיוחד' מלקיים את דברי התורה...

בוודאי שאנו רוצים לזכות ולשאוף לכמה שיותר, אבל ראשית לכל עלינו לקבל את ההשקפה הראויה ודעת התורה של **סדר העדיפויות הנכון והאמיתי**, ולהפנים שהא גופא שמצוות אלו נכתבו בתורה וכולם מקיימים אותם בפשיטות אי"ז מחמת רוב 'פשוטות', אדרבה זה מוכיח לנו את רוב חשיבותם, כמו האויר לנשימה הנצרך לחיותנו והוא זמין לכל.

וממילא אנו מבינים שראשית לכל אנו צריכים לקבל חיות ושמהח דווקא ממצוות אלה, ואת רגשי השמחה והחדווה שאנו שמחים עם יום גדול וקדוש כזה שאנו זוכים לשער החמישיים אנו 'מלבישים' תחילה וראש על זהירותנו באיסורי מוקצה וסחיטה, שבהם אנו מקיימים את ה'יו"ט' ועל ידם אנו מקבלים כל הקדושות וההארות של ה'יו"ט'!

כמדומני שכולכם תסכימו עמי שדבר בעתו מה טוב, וביום הגדול הזה בו אנו מקבלים התורה מחדש, עלינו לקבל **התורה כפשוטו, לחדש הסתכלותנו ולהתחיל לסגל לעצמינו 'תורה' זיגע בליק' על מערכת קיום התורה והמצוות**. כי אכן, עלינו לשוט ולשמוח בעצם ציווי התורה שלא לעשות מלאכה ביום טוב! אנו צריכים לרקוד ולפזז על זה שאנו זוכים לקיים את רצונו יתברך שציווה עלינו שלא להדליק אור ב'יו"ט' שבועות!

תאמרו אתם, וכי יש יותר 'מיוחד' מזה?!

לא הזכרנו את תפילות היום שאולי הם השפיץ? ושוא קיום מנהג ישראל קודש של אכילת מאכלי החלב לזכר לחם הפנים? כמו"כ יש מקום להניח את הדגש על לימוד חסידות משום שבוזה היום חלה גם יום הילולת הבעל שם טוב הקדוש? ומה עם קריאת מגילת רות שהיא ראש לגרים ולבעלי התשובה כמו שההייליגע רבי נתן ז"ע מביא בליקוטי הלכות (בהלכות מנחה ז)?

אבל אתם יודעים מה? לדעתי אנחנו מפספסים את הנקודה העיקרית. די זאך אליינס, ובכן, השפיץ של יו"ט שבועות אינו אמירת כל ספר התהילים, ואף לא תיקון ליל שבועות. לא טבילת המקווה, אז מה כן?

כאן הרים ר' יענקל-עובד את קולו, פניו משולהבות ועפעפי עיניו רוטטות ביראה, ובחרדת קודש הוציא את המילים מפיו: **השפיץ של חג השבועות הוא שלא לעשות מלאכה!**

דממה. ניתן היה לחתוך בסכין את השקט שהשתרר לשניה אחת בהיכל בית המדרש. אבל ברגע שלאחריו התמלא החלל כולו בתמיהות מכלל יושבי השולחן, וההרגשה הייתה שסימן שאלה ענק מתגונד מעל ראשו של ר' יענקל-עובד: **מה? לא מצאת שום דבר אחר? סך הכל לא לעשות מלאכה?!**

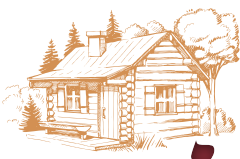
'שמעו נא רבותי' התחיל ר' יענקל-עובד. מצוות היום מדאורייתא שעליה ציווה אותנו התורה הקדושה בנוגע לחג השבועות הוא השביטה ממלאכה!

אותו של אי הבנה הצטיירו על מצחו של ר' שמעל-תמים, והוא פנה בעדינות לר' יענקל-עובד: תאמר לי ר' יענקל, כידוע, אני לא מבין 'חכמות', אבל ברצוני להבין, וכי אתה מזלזל חלילה בחשיבות של כל הדברים שמנינו לעיל? אתה לא מאמין ח"ו שהמקווה של שבועות הוא שער החמישיים?

ר' יענקל-עובד הזדעזע כולו, והשיב לר' שמעל-תמים: חס וחלילה! איני מפקפק בכוחו זה בחשיבותם של כל העניינים וה'עבודות' שהזכרנו. פשוט וברור שיש בהם מעלות עצומות ונוראות. אבל מכיוון שראיתי שאצל אברכים ובורחים רבים שאני מכיר, הופכים העבודות הללו לעיקר העבודה של יום זה, לכן באתי להעמיד דברים על דיוקם.

עלינו לשנון לעצמינו לקראת יום זה שנון היטב: אם זכינו וקיימנו את מצוות התורה שלא לעשות שום מלאכה, זכינו לקיים את רצונו יתברך! עשינו את מה שציווה עלינו התורה הקדושה!

כמובן, שכמה שנזכה יותר ויותר בעבודת הלב ושאר עבודות היום, הרי זה משובח. אבל אל לנו לשכוח את השפיץ של שבועות, וכך גם לגבי כל נושא בעבודת ה' עיקר החיות אנו אמורים לקבל דווקא מקיום המצוות שבעינינו הם 'פשוטות' ומובנות מאליה, שהרי במצוות אלו אנו זוכים לקיים את מצוות

חבורה טולטשין

באחד מן הימים שקודם חג מתן תורתנו, בעת שהרגשות עולים וגואים, כשמדי יום אנו מתקרבים בדרגה נוספת אל עבר שער החמישים של קבלת התורה, הצצנו לרגע לשיחתם של בני החבורה שבטולטשין.

החבורה מורכבת מכלל תושבי טולטשין, ומשתתפים בה קהל מגוון. מהגאון ר' בערל-דיין, ועד ר' חצקל-שמש.

יחד נטה אוחן לשיחתם של 'חבורת טולטשין', ננסה ללמוד מעט משיגם ושיחה של אנשי מעלה אלו 'מיטן אלטן טעם':

ר' חצקל-שמש היה עסוק בהרתחת המים בפנינת ה'קלויז' בסמוך לתנור, בשעה שר' יענקל-עובד התקרב לשולחן בו היו מסובים בני החבורה.

ממקומו סמוך לתנור קרא ר' חצקל-שמש אל עבר ר' יענקל-עובד, ושאלו: **שמה תאמר לנו ר' יענקל, כיצד מתכווננים ל'יו"ט שבועות הקרב ובא?**

ניכר עליו, על ר' יענקל-עובד, שהיה מוכן לשאלה כזו, וכיהודי טוב השיב בשאלה אל עבר היושבים סביב השולחן: ושמה תאמרו לי אתם, מהו לדעתכם השפיץ של חג מתן תורתנו?

ר' שמעל-תמים הרים את עיניו הבוכיות מהליקוטי תפילות שהחזיק בידיו, וסגרו בנשיקה חמה, ואחר נענה לעברו של ר' יענקל: מה השאלה? הרי המקווה של שבועות הוא השפיץ! הוא שער החמישים שבקדושה!

לעומתו נענה ר' בערל-דיין: אני חושב שהשפיץ של יום השבועות הוא זה שזכינו לקבלת התורה. וכי לחינם נקבע שמו בשם 'חג מתן תורתנו'?

ר' חצקל-שמש, שבינתיים הספיק להביא אל השולחן נקנוק מים ורתחים וצלוחת עם קאצקע צוקער הוסיף גם הוא את סברתו: אני משוכנע שדווקא אמירת ה'תיקון' ובפרט הריקודים כל הלילה הנהוג אצל אנשי, הוא נקודת השפיץ של יום זה.

ר' יוסל-דער-מתבודד, ניסה לומר בקול שקט: ליי שסברה שהיא לא נוגעת כל כך למעשה, אבל כמדומני שאם הייתי מדרי ירושלים עיר הקודש, אזי היה לי ברור שהשפיץ של יו"ט שבועות הוא אמירת 'ומפני חטאינו' מול מקום המקדש החרב בעוונותינו, וסיום ספר התהילים על ציונו של דוד מלכא משיחא. לאחר ששכחו הקולות, חיך ר' יענקל-עובד חיוך נסתר, ונענה לעומתם של יושבי השולחן הממתנים למוצא פיו: למה

אמריקא: 646.585.2985
אר"ק: 02.560.7387
ענגלאנד: 0330.390.0487
בעלגיע: 323.808.1775

נגינה!
הבט עמוק במיוחד נגינה השפעה ופועל להבטיח החן והווי של נגינת עיתים שיעור נפלא ע"י הרב **בנימין פראנק** שליט"א
בשלושה: #2,458

צינרעטלעך!
בידו מעלולים להפסיק לעשן? שרת עם הרב **שאל סדרטה** שליט"א
בשלושה: #9,72

קברו של דוד!
מקורות וסיפורים על קבר הווי מלך ישראל עם הרב **שמואל מאיר חשין** שליט"א
בשלושה: #2,3

**חדשות
במערכת**

בצילן חמדת

הרה"ג רבי אברהם שמואל קארנליש שליט"א בית שמש

כמו עת דמדומי חמה ביום הפורים, עת נידמו צלילי הכלי זמר והנה יום הפורים חלף עבר ואיננו... נכסוף נכספתי שהברען והלענטיקייטי שהיו מנת חלקי בעת התפילה, ימשיכו ללוות אותי במשך כל היום, באכילה ושתייה, בשינה, ובכל מהלך החיי יום יום.

מציין מן החרכים

עד לאותו זמן לא ידעתי הרבה על ברסלב, ואף המעט מזעיר שכן ידעתי היה במבט רחוק מאד מהאמת כפי שהוא, בבית אאמו"ר היו כמה ספרי ברסלב שמאן דהוא השאיר שם, אבל לא היה לי קשר כל שהוא עם אלו הספרים, כל המהלך והדרך היה מוזר בעיני, ובפרט שבסביבה שם נתגדלתי היה המבט על ברסלב כמשהו משונה.

אבל מן השמים ריחמו עלי, ובהמשך הזמן נחשפתי לעולם המופלא אשר לשם כלתה נפשי כל השנים.

היה זה ביום רגיל, שוחחתי עם ידיד על ענייני עבודת ה', ובין הדברים השחיל הלה משפט ואמר לי: "תדע לך, שהדרך עבודה של 'ברסלב' היא גבוהה מיד, זה לא בשבילך...", וכונתו ברורה היתה לרחק אותי שלא אתן את דעתי כלל להלך בדרך זה, אבל דווקא דיבורים אלו הכניסו בי את הסקרנות לחפש ולבקש אולי שם אמצא מזור ותרופה.

אולם יש לציין, שכפי האמור כל המבט שלי על ברסלב היה כמקום השייך בעיקר לאנשים חסרי דעה, אנשי מרה שחורה שעברו כל מיני מעברים בחייהם, או לאנשי דלא מעלי אשר חושבים לעשות ככל העולה על רוחם, ואח"כ נוסעים לאומן והכל מתתקן... ואם כי מחשבה זו נדחית מאליה עפ"י המאמר הידוע מהרה"ק בעל בית אהרן זי"ע על התנא האלוקי רשב"י: "כשם שהקב"ה לכל כך רשב"י לכל, ואפי' לפחותים", ואם כוח דרשב"י הוא אפילו לפחותים, מה רע בכך שרבי נחמן מ'ברסלב מקרב את הפחותים? בכל אופן כל העניין של ברסלב ובפרט ענין הנסיעה לציון רביה"ק זי"ע היה מאוד רחוק ובלתי מושג אצלי, לא עלה כלל על קצה דעתי שבוים מן הימים אגיע אף אני לנסוע על ראש השנה לאומן.

ובכן המשכתי בסדר והמהלך החיים, למדתי הרבה ספרים מגוונים, ספרי מוסר ומחשבה, גם ספרי בית מדרש גבוה של נובהרדוק היו חוק חוקי, כמו כן קבעתי בלימוד בספרי 'חפץ חיים' - וקיבלתי על עצמי הרבה גדרים בשמירת הלשון והדיבור - הגיית הרבה בספרי החסידות בגוניה הרבים, ספרי סלאנים, ספרי קאצק, איזביצא, וכי"ב, ממש הייתי חי בספרים הללו, שבאתי הרבה חיות מהלימוד והעסק בספרים הללו, אבל בפועל לא היה לזה כל שפעה עלי לעובד ולמעשה, לא ראתי שאני מגיע למקום בו ייחלתי להגיע.

בנותן טעם לציין כעת מה שהשיב גהה"ר ח' לוי יצחק בענדער זצ"ל כשנשאל פעם 'מה הפירוש של חיפוש? ענה ואמר: "כשנאבד לאחד מאה אלף דאלער, האם הוא שואל מה הוא מחפש? פשוט שלא! הוא פשוט מחפש את כספו היקר לו במאוד ותו לא, כן הוא בעבודת הש"ת" - הסביר ר' לוי יצחק - "צריכים פשוט לחפש", זה היה אצלי, פשוט חיפשתי.

במשך הזמן יצא לי לדבר עם הרבה עובדי השם, והם ניסו ליתן לי עצות בדרכי ואופני העבודה, ובכל זאת לא היה מענה בפיהם על שאלותי ועל מה שהעיק על לב.

מהו הדרך להגיע למדרגות בעבודת ה'

דוגמא מעין זה היה פעם עת נסענו יחדיו בחבורה, ובאמצע אמר אחד מן הנוסעים מימרא בשם צדיקים "אם אפשר לנסוע עם רכב 40 ק"מ ואפשר לנסוע 100 קמ"ש, למה לא לנסוע 100 ק"מ?..." כוונת הנמשל היה שאם אפשר להגיע למדרגות יותר גבוהות, למה לו לאדם להסתפק במועט? לא יכולתי להתאפק, ושאלתי: "חברים, תסבירו לי, אך איך מגיעים לנסוע על 100?...". אף לא אחד מהם לא השיב מאומה... דברים מעין אלו בלבד אותי מאוד, יכולים לדבר גבוהה, אבל אף אחד לא מנגיש את הכלים הראויים לקבל את הדברים נכוחה.

אני כשלעצמי לא הבנתי את המהלך כל עיקר, למדנו אז מסכת נדרים, התחלתי ללמוד את הדף הראשון במסכת, למדתי הדק היטב את כל הסוגיא מהחל ועד כלה, ובה"ה הסוגיא וכל פרטיה ודקדוקיה היו מובנים, הכל על מקומו בא שלום, ובכן - שאלתי את עצמי - מה קול הרעש הזה באזני? על מה ולמה צוחקים אחד על השני בחיפוש שאלות קושיות וחיידושים?

ובכן עיינתי בספרים כדי למצוא שאלות וחקירות לפלפל ולחדש בסוגיא, אבל שוב שאלתי את עצמי, מה לי ללכת ולחפש שאלות וסתירות אם הכל מובן? הרי אפשר להתקדם הלאה לסוגיא הבאה, בתוך כל ההמולה האישית התחלתי ללמוד עם מאן דהוא, והוא הכניס בי את הגעשמשאק' והתענוג של ה'הלומדות', ואליבא דאמת יש טעם מופלא ותענוג עצום בעיון התורה להתעמק בסוגיות לחדש ולפלפל בה, ממש מעין עולם הבא, זוכרני שכתבתי בתקופה ההיא חוברת של עשרות דפי חידושי תורה, אכן היה זה תענוג רוחני, אולם עדיין לא היה די בזה להרגיע את צמאון נפשי הכמהה להתקרב להשי"ת, הכיסופים להרגיש שאני קרוב אל ה' והוא חפץ בי לעבדו בלבב שלם לא נתנו לי מנוח.

למאי אתינא להאי עלמא

בבוא העת באתי בברית האירוסין והתחנתי בשעט"מ ולמול טוב, זכיתי אחרי החתונה להימנות בין חברי כולל חשוב העוסק בלימוד "חושן משפט", עסקו שם במקצועות החמורות בדיני נזיקין, כולל כל ספרי האחרונים העמוקים על הסוגיות, 'קצות החושן' ו'נתיבות המשפט' וכיוצא באלו, כתבתי בשעתו הרבה חידושים בענייני חושן משפט, במחשבה על העתיד שבעז"ה ביום מן הימים אשב לפשוט את העם ולהימנות בין דייני ישראל...

שיאפותי לא הניחו לי, ובכל תקופה שניתת את דעתי אין להעפיל ולעלות בסולם העולה בית א-ל, דילגתי ממוקצוע אחד למקצוע אחר, מחו"מ לורה דעה, ומשם ללימוד ש"ס על הסדר ולהיבנות מיד חדש על עשרות דפים, במטרה לדעת ולגמור כל הש"ס - ובה"ה אכן זכיתי לעבור על הרבה חלקי התורה - וכמו כן נשתנו מחשבותי על עצמי מה אני מצפה ממני, ממחשבה להיות מו"ץ להורות הלכה בישראל, ניהמתי לשמש כמגיד שיעור והתחלתי למסור שיעורים מיד יום בש"ס ופוסקים, ושוב אחר תקופה במחשבה אחרת כיוצא בזה, וכן על זה הסדר היה לבי סחרחור ומבולבל בלא ידיעה ברורה מה חובתי בעולמי.

ובאמת כל האמור הינם דברים טובים ומועילים, אבל אין הם מביאים את האדם לתכלית שלימות נפשו ולקירבת אלקים אמיתית ונכונה, כי אלו הם רצונות לעלות בסולם הצלחת החיים בהצלחה עצמית אישית, ולא לתכלית המקוה אשר לכן אתינא להאי עלמא.

ברוך המקום ב"ה אשר אף בתוך כל המצב שהייתי לא הסיר חסדו מאתי, כל אותו הזמן זכיתי להרגיש נועם ומתיקות בעבודת הש"ת, לאור זאת אשר אאמו"ר הינו חסיד מרומם, א' פארציטישע קארלינער חסיד, והוא 'דאווענער גדול' בשוועות וצעקות עם געשמאק כמנהג חסידי קמא בקרלין עם געשמאק, גדלתי באוירה רוממה זו לחזות בתפילותיו הזכות בהשתפכת הנפש, ובה"ה אשר אף אני נכנסתי לשערי תפילה בכוח בקול רנפ, ובנוסח עתיק יומין המטעים את התפילה.

אמנם ידעתי גם ידעתי שבגמור התפילה החיות והנעימות מתפוגגים ונעלמים, אם אפשר להגדירו - הרגשתי בכל יום

צמאה נפשי לאלוקים

טבע הטבעי הקב"ה באדם שתמיד הוא נמצא במצב של 'חיפוש', הוא מבקש ומחפש איך ואיפה יוכל למצוא אושר חייו, פעמים שהחיפוש מושכו לדברי הבאי בחשבו ששם ימצא מרגוע לנפשו, ופעמים שהחיפוש גורם לו ללכת ולבקש איה הדרך הישרה ללכת בה, מוהר"ת מביא באיזהו מקומן בליקוטי הלכות שכן הטבעי הקב"ה שהאדם מתעורר בבוקר מיד הוא מחפש מה יכול להואיל, וכן הוא בכל מהלך וסדר ימי חי האדם.

כן היה גם אצלי, ב"ה זכיתי ונולדתי להורים חסידים ואנשי מעשה, וכמוכן שהחיפוש שלי היה הולך וסובב תמיד אחר דברים טובים ומועילים בעבודת ה', הצמאון בלבי היה עז וחזק להתקרב להשי"ת, וזה היה התבטא בכל מיני אופנים.

חיפוש אחר האמת

זוכרני תקופה בימי בחרותי בישיבה קטנה, שהחיפוש והביקוש גרמו שהיה לי משיכה לענין של קנאות, על אף שלמדתי בישיבה שרוח המקום היה הביקר ממש, אבל נקודת האמת שלבלי משך אותי לנקודה זו, ואביא דוגמא לכך, בימים ההם היה מערכה על קברי ישראל בעיר יפו, שמעתי אז כרוזות בחוצות העיר "גיוואלד, מ'רייטט אויס קברי ישראל"... זה כל כך נגע בנקודת לבי, שעל אף שהיה אז באמצע סדר הלימוד, לבשתי עז, ופשוט החלטתי לסגור את הגמרא כדי לומר פרקי תהלים מרוב צער.

הדברים הגיעו עד כדי כך, שכאשר הגיע הזמן ליכנס לישיבה גדולה, אמרתי לאאמו"ר שאני רוצה ליכנס ללמוד בישיבה של אחת הקהילות המשתייכים לקהילות העדה החרדית, זאת ועוד הלכתי בכל ליל שישי לשיעור בספה"ק על האולה ועל התמורה' מהרה"ק מסאטמאר זי"ע, שהתקיים ב'אונגארישע הייזער' ע"י אחד מזקני ירושלים מתלמידי הרה"ק בעל שומרי אמונים זי"ע.

ואם כי אכן ענין הקנאות הינו חלק חשוב מהחיים, לא ראיתי שצעד זה מסייע על מצב הנפשי שלי בשדה הקרב האישית מול היצר הרע וחילוטיו, מלחמת היצר המשיכה במלוא עוזה אף בתקופה ההיא, היצר הרע ניסה לבלבל אותי עם כל מיני דמיונות על דברים שונים שהם אשר יביאו לי אושר וישקטו את הרעבון והחיפוש, פעם בנסיון שעישון סגירות ישיג את אושר, ופעם במחשבה שלילי שישי בחבורה עם חברים למשך כמה שעות ויבליני אל עיר מבטח האושר... כמוכן שכל הדברים הללו והדומה לאלו לא הועילו מאומה, אלא להיפך, שהרי אלו הם דמיונות שוא תתעויעם כחלום יעוף וכאבק פורח, על כן עזבתי את הדמיונות הכוזבים הללו.

תענוג עילאי חידושי תורה ב'לומדות'

אחרי תקופה, עברתי ללמוד בישיבה ליטאית, ישיבה חשובה ובעלת שם טוב, ישבו שם מאות בחורים ולמדו בהתמדה רבה בעיון רב בידיעה ועמל התורה, מראה ההיכל היה משובב עין, מאות בחורים צמודים לשטענדערס ומתווכחים בריחא במלחמתה של תורה, דרך הלימוד היה שלא נתנו לבחורים מראי מקומות כלל, אלא מוטל היה על כל חברותא ללמוד ולחפש להגיע לחדש חידושים בגפם.

מושגים חדשים בעבודת ה'

מעט מעט התחלתי להתעניין יותר על דרכו של רביז"ל, נסעתי פעם בשבוע לירושלים עיה"ק לשיעור של אחד מחשובי אנ"ש, נדהמתי לשמוע שם מושגים חדשים עליהם לא שמעתי מעולם, 'התבודדות' קימת חצות, חככתי בדעתי איך כל זה מוקשר אלי? מה אני ומי אני? האם אני כבר בגדר צדיק? אני אליה הנביא? איך אני עם כל החומרות שבי מתאבל על החורבן? זה היה נראה מידי גדול עלי, ניגשתי למאן שהוא ושאלתי מהו תיקון חצות? הלה השיב לי בפשיטות: "6 שעה אחר צאת הכוכבים לובשים 'ארטל' ומתחילים 'על נהרות בבל'..." הוא הוסיף לי כמיניה וביה: "אם אתה רוצה אז תשב גם על הקרקע, אם אתה רוצה תשים גם אפר..." נתפעלתי מהתמימות!

אני זוכר שבאותם ימים ניגש אלי ידד, וסיפר לי שאחיו - איתו למדתי בישיבה - התקרב לחסידות ברסלב, וניסה לתאר בפני: "הוא יכול לדבר על שבת קודש וירידי דמעות מעיניו מהתרגשות, יש לו כיסופין ונעגועים לעבודת הש"ת..." זה פשוט ריגש אותי, זכרתי את אחיו טוב... וראיתי איך יכולים להתהפך ולהגיע לעבודת ה' באמת ובפשיטות.

נועם עצת ההתבודדות

רגיל הייתי שיש לקיים כל עבודה לעובד ולמעשה, שמעתי על התבודדות, ותיכף התחלתי, יצאתי מידי יום ויום למרפסת ביתי בתמימות, ודיברתי דיבורים להקב"ה, בתחילה לא הבנתי כל הענין, מי שומע אותך? אל מי אתה מדבר? אבל בהמשך זכיתי וה' האיר עיני ופתח את ליבי להתחבר לעצת העיצות היא ההתבודדות והשיחה ביני לבין קוני, או אז נפתח לפני **סער חדש בחיי, חיי נתהפכו לטוב באופן כל יתואר! הילך היום יום קיבל אור חדש ונעים! נפתחו צינורות חדשים, אורות שמיימים עילאים אשר לא ידעתי עד אז על קיומם.**

אור חדש עלי האיר

דל העט וקצה היריעה לשבר את האזן על ההרגשה הנפלאה הרוממה שמילאה את כל כולי, הרגשה ברת אגפין העולים בקנה אחד, **מצד אחד הרגשת רווח ומנוחה מהמרוץ התמידי אחר האושר, הנה באתי אל המנוחה ואל הנחלה, מצאתי את שאהבה נפשי, ומאידך גיסא אותה הרגשה עצמה היא הנותנת חיל וכוח לא להרפות, להמשיך הלאה והלאה בעבודתי ית' כפי היכולת, להרבות פעלים בתורה ועבודה עד בלי די, והכל בשמחה וביישוב הדעת נפלא אשר מקבלים מספרי רביה"ק, היה זה בימי חודש אדר, ועולה בזכרוני כעת שבימים הפורים רקדתי בריקודין קדישין במשך כל היום על גודל הזכיה אשר מצאתי את שאהבה נפשי! לא ידעתי מה לעשות מרוב התרגשות ושמחה!**

באותו העת דיברתי עם אחד על מעלת וגדולת הצדיק השרף רבי שמואל שפירא זצ"ל, ובתומי שאלתי, איך זכה ר' שמואל להגיע לדרגות שהגיע, אז התחיל הלה לדבר דיבורים היוצאים מן הלב על עבודת ההתבודדות, **שתכליתה להיות האדם קשור עם הש"ת בקשר אמין אישי, מדברים ומשיחים לפניו את כל הלב, וה' מאיר עיני האדם לדעת את המעשה אשר יעשה והדרך אשר ילך בה בכל העניינים, הוא המחיש לפני על מהרה"ת ז"ע שהתהלך בעולם המעשה הזה והרגיש בה טעם גן עדן כמתהלך בארץ החיים.**

במשך הזמן נוכחתי לדעת שבעבודת ההתבודדות אין כללים 'תעשה כך וכך', כל יום וכל שעה שונה מחבירה, כל פעם עם המצב שלו, ואין לו לאדם להתבלבל מכל מיני מצבים הניצבים לפניו, אדרבה, כיוון שהתבודדות היא קשר ושיחה כנה עם הש"ת לא יתכן שיהיה אותו מצב כל יום, אלא צריך לקבוע בכל יום עת לדבר עם הש"ת בלי לחץ, ואיך שהיא תעבור יהיה לרצון לפני אדון כל.

ענין ההתקשרות לצדיק

אולם על אף שכבר זכיתי ליכנס בהרבה חלקי העבודה שגילה לנו רביז"ל, בכל זאת עדיין לא הבנתי את כל הענין של "התקשרות הצדיק", לא ידעתי מהו ועל מה אנו צריכים ומוכרחים לכך, היה רחוק מביתו להבין מה מועילה ענין ההתקשרות לעבודת האדם את קונו, כל המושג של צדיק נתפס בדעתי מאז ומעולם על רבי שנכנסים אליו עם כל מיני שאלות, ובעת הצורך מזכירים לפניו הזכרות להיושע ברפואות וישועות, לכן כל ענין הנסיעה לציון רביז"ל היה עדיין רחוק מהשגתי.

זאת ועוד על אף שטעמתי מלא לגמרי מה"ן ההונגרי עדיין היו לי הרבה בלבולים שונים בזה, כגון על סדר ספרי רביז"ל ועוד כהנה וכהנה, הצעתי את הבלבולים שלי לחבר נאמן, והוא הסביר לי שענין רביז"ל הוא 'חיפוש', שכל אחד צריך לחפש ולבקש למצוא את עצמו בתורת רביה"ק.

הנסיעה לציון רביז"ל ששיינה את חיי

תקיעת היתד בקירבה לרביז"ל היה בחודש ניסן שאחר כך, שמעתי על ידידי המתכונן לנסוע אל עבר עיר הגעגועים אומן ציון קודש הקדשים דרביז"ל, וזה עורר לי כיסופין שאף אני אצטרף אליו לנסיעה זו, ועל אף שאני חונכתי על ערך עליון שאין לצאת מארץ הקודש, אך למעשה התגברו הגעגועים ונסעתי.

איה הסופר ואיה הקולמוס אשר יוכל לתאר את השעות המרוממות שעברו עלי במחיצת רביז"ל, הלב שלי נפתח באופן שלא הכרתי מקודם, פלגי מים ירדו עיני, הדמעות שזלגו מעורבים היו בפיורושם, בכיתי על ימי ושנותי שעברו עד היום בחיפוש אחר חיפוש לדרך האושר, בכיתי בהתרגשות על גודל הזכיה שסוף כל סוף הגעתי אל אשר נכספה וכלה נפשי כל הימים, בכיתי בהרגשה שלא מעלמא הדין כאילו רביז"ל לוקח את ליבי מטהרו מכבסו ומחזירו לי כשהוא קדוש וטהור, יצאתי משם אדם אחר לגמרי, ממש כקטן שנולד.

או אז התחלתי להבין כמה נצרך לבן אנוש ביותר ה"התקשרות לצדיק", הבנתי כי הוא חלק בלתי נפרד מהקירבת אלוקים, על ידו מתקרבים להש"ת ועל ידו מחזיקים מעמד לא ליפול בשום מצב.

אפשר לחיות בעוה"ז חיי עוה"ב

המוסר השכל שלי היה, אחר שעברתי וחיפשתי כבר במקומות אחרים רבים וטובים, כן בקודש חזיתי שבות מדרשו של רביז"ל ודיבוריו האמיתיים משנים את האדם מן הקצה אל הקצה, טעמו וראו כי טוב ה', אפשר להיות בעולם הזה ולחיות חיי עולם הבא!

מסקנת הדברים הוא, אנשים מחפשים ומבקשים להשקיע צמאונם ורעבונם, היצר הרע מנסה להפילם ברשתו במסווה של אושר דמיוני המונח בתאוות ותענוגי עוה"ז, ובאמת שזהו אכזריות נוראה, כי הוא מרמה את האדם שהנה מצא את אשר אהבה נפשו, ובתוך כך אוזלים הימים והולכים להלב וריק על דברי הבאי ורעות רוח, על כן על האדם לאזור מתניו וישליך תאוות ותענוגי עוה"ז, ויבחר לו לנחלה התכלית הנצחית, אורחות חיי אושר ותענוג רוחני אשר רביז"ל מלמדנו.

ובכן אסכם את דברי ואודה את ה' אשר הנחני בדרך האמת להתקרב לצדיק האמת, ואודות לכן נתהפכו חיי לגמרי לטובה, כי ע"י לימוד ספרי רביה"ק וההתקשרות אליו מרגשים תענוג תמידי בהיותנו בני ישראל בניו אהוביו של הקב"ה! מרגשים טעם בעבודת השם! א טעם אין א שבת קודש! א טעם אין א דאווענען! עבודת ה' מוקף בנעימות ובטוהר זך! וכל המנט על תפקיד האדם בזה העולם משתנה לאין ערוך! יה"ר שנוכה להיות דבוק כל ימי חיינו בצדיק האמת ולעשות רצונו יתברך בלבב שלם.

חסידי מספרים

מספר: הגה"ח רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

כל ימיו של הגה"ח רבי לוי יצחק בענדער זצ"ל לא פסק פיו מגירסא, היה שקדן עצום - כאחד משרידי אומאן בתפארתה, ששם היתה עמלה של תורה יסוד מוסד בקרב חסידי ברסלב - כשרבים היו עדים לסדר יומו שכלל לימוד שבעה-שמונה דפי גמרא ביום, כחמשה דפים שולחן ערוך, שיעורים קבועים במדרש ובמשניות, כשאת כל אלו היה מתחיל ומסיים שוב ושוב מדי שנה בשנה! וכמובן ספרי רבינו הקדוש.

בעיני ראיתי לא פעם, בעלותי אל ביתו אשר ברחוב דבורה הנביאה בשעות שלפני הצהריים, לאחר שכבר קם משנת הבוקר שנועדה להשלים את שעות שינת החצי השני של הלילה, היה יושב ליד גמרא גדולה ללמוד את דפי היום, והיה כל כך שקוע בלימודו כך שכמעט לא הרגיש בנכנס, אלא לאחר שהרבנית הודיעה לו, כיסה את הגמרא הפתוחה במגבת מיוחדת שהיתה מונחת לפניו לצורך זה, וקיבלני בסבר פנים יפות ובחיוך על פניו: "וואס מאכסטו? וואס הערט זיך ביי דיר?" וכיוצא בכך ושוחח עמי על הענין שלשמו באתי.

ובשנים מאוחרות יותר, כאשר עיניו כהו, סידר לעצמו חברותות שהיו באים אל ביתו כשרשרת, זה יוצא וזה בא, והם היו מקריאים לפניו את שיעוריו בגמרא, שולחן ערוך ומשניות וכו', וכולם היו מספרים פלאות, שלמרות שענינו כבר כמעט לא ראו - היה מדי פעם עוצר את הקורא באמרו: טעית בלשון הברטנורא או בלשון הרש"י בגמרא, בשולחן ערוך, וכיו"ב, ומי יימור בספרי רביה"ק שבהם היה לו בקיאות מופלגת, עד שניתן לומר שממש כל מילה ומילה היתה חרותה בזכרונו ככתבה וכלשונו.

אגב, בענין שקידות העצומה בכל תקופות חייו, גם בהיותו במצור ובמחנה העקורים לאחר המלחמה, שמעתי עדות נאמנה מפי ר' משה ברייט ז"ל מזכיר הבד"צ שהוקם שם (ורלוי"צ היה יושב ראש הבד"צ) שבכל עת שהותו במחנה, במשך כשנה וחצי לא מש הספר מידו, וגם כשהביאו לפניו דיני תורה, שהוא היה הפוסק והמפטר בין בעלי הדינים, הרי שבין דין תורה אחד למשנהו היה שונה במשניות הקטן שלא מש מידו, והיה קורא לעברו: "משה, בא תלמוד אתי משניות!".

"מה אומר לך?", חזר המזכיר ר' משה כמה פעמים בהתפעלות עצומה, "היו שם במחנה גדולי תורה, אך רלוי"צ בלט ביניהם, בתמימותו, בהתמדתו, בכך שלא ביטל רגע אחד לחינם, וכן בכוח הפסק שלו, ולא לחינם מינוהו לראש בית דין שבו היו השנים האחרים גם הם גדולי תורה, ואחד מהם כיהן לאחר מכן כרב גדול בארץ ישראל.

האירה עיני

שאלות ותשובות עם משפיעי אג"ש

הגאון רבי יעקב שלמה מאזעסאן שליט"א

שאלה: מה העבודה הנדרשת מיהודי שאין לו חיות בלימוד התורה?

בראש וראשונה עליו להתפלל ולהתחנן לפני הקב"ה שיזכה לקבל חיות בלימוד התורה, לבקש ולהתחנן ו'הערב נא ד' אלוקינו את דברי תורתך', שיזכה להרגיש נועם ומתיקות התורה.

אבל בד בבד צריכים לדעת, שאין שום תנאי שכדי ללמוד צריך להרגיש חיות! הקב"ה כפה עלינו ההר כגיגית כדי לקבל את התורה, אבל לא התנה עמנו שצריכים להרגיש מתיקות בה...

ונקוט כלל זה בידך! לימוד התורה הרי הוא מזון לנשמה! לכן הוא אינו ענין כלל של תענוג שהגוף צריך להרגיש, זה תענוג רוחני שהנשמה נהנית ממנו, ולכן אין מן הצורך לחשב ולהתבונן אם מרגישים טעם וחיות בלימוד אם לאו.

ואליבא דאמת זהו יסוד גדול אשר רואים בספרי רביז"ל בכל העבודות כולם, שצריכים לעבוד את ה' כאשר ציונו בתמימות ובפשיטות, בין אם מרגישים נועם וחיות בזה ובין אם לא מרגישים מאומה! ומאמינים אנו באמונה שלימה שהמצוה והלימוד משלים ומולך אותנו לתכלית שלימות נפשנו כפי אמיתות קדושת התורה והמצוות! כל תיבה ותיבה של לימוד התורה מזין את הנשמה ומביא לה תענוג עצום אף שאין אנו מרגישים בזה בפועל.

וזהו חלק מהאמונה שאנו מאמינים בהשי"ת, 'כל מצותך אמונה', מאמינים אנו בתמימות ובפשיטות שעצם הלימוד מטהר ומקדש אותנו, כל תיבה מהתורה הקדושה מטהרת ומקדשת אותנו.

ויסוד זה הוא גם לענין עצת ההתבודדות ושיחה בינו לבין קונו, אשר כפי שלמדנו מרביז"ל הוא ענין 'להעלות את המשפט לשורשו', שהאדם שופט את עצמו, אבל בלי שום חשבונות, אנו עושים ומשתדלים מה שמוטל עלינו בין אם מבינים ומרגישים את התועלת והחיות בזה ובין אם לא, ואנו מאמינים במה שאמרו חז"ל באבות דרבי נתן: "כפה פעם אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער".

וכאשר האדם יעשה את שלו בתמימות ובפשיטות בלי חשבונות, אז הקב"ה יגמור בעדו שיזכה במשך הזמן להגיע לתכלית המקווה ולשלימות נפשו כפי אשר חפץ ממנו השי"ת.

ככה דודי נצא העדה

מחייקם ל' מקורדים

מוה"ר ישראל שטיינמעטץ נ"י - בארא פארק

ידוע מה שאמר רביה"ק שאי אפשר להיות איש כשר באמת רק ע"י התבודדות. והבטיח שמי ירגיל עצמו לנהוג הנהגה זו "בכל יום" חק ולא יעבור, בוודאי יזכה להתקרב להשי"ת באמת. אך הסטרא אחרא מודעת גם כן לתועלת שיש למי שיקיים את עצמה זו, ולשם כך מערימה היא קשיים ומניעות כדי למנוע את האדם מזה. אולי תוכל לחלוק איתנו קצת איך אפשר, לעשות התבודדות בלי להחסיר אפילו יום אחד?

יש עצה פשוטה השווה לכל נפש, להתחיל בהתבודדות של דקה אחת בלבד בכל יום, אבל שיהיה בקביעות גמורה 'דקה אחת בכל יום ויום' בלי חשבונות והתפשרות בענין זה, ואף אם 'עלו שמים וירדו תהומות' הוא ישרא על עמדו בקביעות דקה אחת של התבודדות! זהו עבודה שביכולת כל אחד בלי יוצא מן הכלל לעשות!

ולאחר שנקבע היטב לדקה אחת ימשיך ויסיף עוד שתי דקות להתבודדות, והיינו 3 דקות, ובהמשך הזמן יסיף ל- 5 דקות, וכן הלאה לעשר דקות ורבע שעה ויותר, והוא בדוק ומנוסה שכן יזכה בעזרת ה' לקיים עצת ההתבודדות בשלימות כראוי של שעה שלימה, והוא בעצמו ירגיש נועם ומתיקות העיצה הנפלאה הזאת!

אמנם מן הצורך לציין נקודה חשובה מאוד, שבעת שמתחיל לקבוע בעצמו התבודדות של דקה אחת, צריך האדם להאמין באמונה שלימה ב"דקה" הזאת! "אני מאמין באמונה שלימה שבוה הדקה היחידית אני מקיים רצון רביה"ק שציונו להתבודד ולשפוך שיח להקב"ה כדבר איש אל רעו מדי יום ויום! ובזאת הדקה אני זוכה לכל המעלות של עצת ההתבודדות!" כי אם יש בזה ספיקות לא יעלה בידו להמשיך הלאה, אולם כאשר יאמין בזה בכל תוקף ועוז, יראה האדם בעצמו איך שקימעה קימעה הוא נכנס בעבודת ההתבודדות, ואז הקב"ה יהיה בעדו שיתקיים שאיפתו וחפצו לקיים עצת ההתבודדות בשלימות. שעה שלימה בכל יום ויום!

ואני יכול להעיד על דרך צליחה זו, יש לי כמה ידידים ומכרים שהצליחו להשיג עצת ההתבודדות כראוי על פי דרך זו שאמרנו, שהתחילו עם דקה אחת בלבד עד שזכו לקבוע שעה שלימה מדי יום להתבודדות.

אחר שידענו על מעלת ההתבודדות והקביעות בזה, רצוינו לדעת כדת מה לעשות כשמרגישים שבעת התבודדות שהלב סתום ואין דיבורים?

מי אמר שצריך כל הזמן לדבר? אם אין דיבורים אפשר להסתכל על השמים, להתבונן בנפלאות הבורא, ובדרך כלל יוצאים מזה כבר כאלו דיבורים... גם כן בזה העולם אנו רואים הרבה פעמים שיש מושג שאב וכן או שני חברים קרובים ביותר יכולים לשבת יחד, והם מרגישים האהבה וקרבת הלב מעצם השהות יחדיו. הם לא צריכים לדבר כל הזמן, רק לשבת יחד ונתנת להם כבר תענוג והנאה, כך גם בהתבודדות, עצם הישיבה לפני השי"ת נתון לאדם הרגשה עילאית שאין למעלה ממנה, 'אני לא לבד, אני כאן איתך אבי אהובי' וזה לבד כבר תענוג צרופה של קרבת אלוקים שאין דוגמתה.

ישנם עוד עצות, כגון לנגן איזה ניגון, וכדומה. אבל העיקר לא לדחוק את עצמו לדבר, אם מנסים לדבר בכוח לא יוצא שום דיבורים... זה הרי כל התבודדות 'לקשר את עצמו לנקודה השייכת לליבו בעת הזו' לדבר את מה שמונח לו על הלב בזה הרגע, לשחף את השם עם כל התחושות וההרגשות שיש לי עכשיו, 'אבי יקירי קר לי עכשיו מאוד' ובפעם אחרת אני מספר שדווקא חם לי... לדבר על כל מה שאני מרגיש עכשיו, ואם אין לי גערון נכשיו לעשות התבודדות אפשר לדבר גם מזה... ובדרך כלל ע"י הדיבורים הללו נפתח הלב מעט מעט, חוכים לשפוך שיח נוכח פני ה' ככל אשר על ליבו.

ואלו יעמדו על הברכה

מוה"ר יוסף מאיר ראזענסאל הי"ו ירושלים
שחרם 500 גליונות
להגל שמחת הולדת בנו למז"ט
ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר נתן ראזענסעלד הי"ו ירושלים
שחרם 500 גליונות
להגל שמחת הולדת בנו למז"ט
ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר פנחס בן רחל הי"ו ירושלים
שחרם 500 גליונות
להגל פתיחת הגליון
ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר משה ב"ר נתן שפירא הי"ו ירושלים
שחרם 500 גליונות
להגל שמחת הולדת בנו למז"ט
ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

משפחת פריעדמאן ירושלים
תרכמו 2,000 גליונות
להודות ולהלל לה' על כל הניסים ונפלאות
ובפטר על החסד הגדול
שנגמל עם בתם תתי'

מוה"ר יוסף כ"ץ הי"ו לעיקואר
שחרם 500 גליונות
להגל הנכנס בניו התאומים
לעול הונ"מ למז"ט
ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

משפחת האלפרין ירושלים
תרכמו 500 גליונות
להודות חב"ד
ר' אלטר נפתלי
בנציון בן מינדל
לפריש בקרוב בתושח"י

מוה"ר יוסף קנעפלמאכער הי"ו ירושלים
שחרם 500 גליונות
להגל שמחת הולדת בנו למז"ט
ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה

מוה"ר ברוך זילבער הי"ו ירושלים
שחרם 500 גליונות
להגל שמחת הולדת בנו למז"ט
ימלא ה' כל משאלות לבו לטובה